

Dommer over; maatte det ærede Medlem nu en Gang faar at vide noget bedre, end han veed nu, hvad Smaamanden tænker om denne Sag. — Jeg tror nu ikke, at de Herrer, der have stillet sig paa dette Standpunkt, som de nu have stillet sig paa, nemlig at ville fuldstændig forbyde Kunstsmør i Virkeligheden, saaledes som jeg er overbevist om, at de tror, i alt Fald en Del af dem, gavne vort Lands Interesser saaledes, at de med Berettigelse kunne sige, at den, der ser saaledes paa Sagen som de, han ser bedst paa hele Landets Interesser og er følgende den bedste Demokrat. Det tror jeg nu ikke. Jeg tror nu ikke, at de faar Befolkningen til at gaa ind paa det paa den Maade, og derfor beslæger jeg, at de Herrer ere komne til det Standpunkt, for, som jeg sagde i Begyndelsen af mine Udtalelser, jeg hører ikke til dem, der ønske, at det skulde vise sig med Hensyn til vort Lands Udvikling, naar vi, som jeg tror, staa overfor det Fænomen her hjemme, om jeg maa kalde det saa, at den demokratiske Retning i vort Folk i ethvert Fald efter deres egen Mening snart maatte være moden til at komme til Magten, at Befolkningen da skulde komme til at se paa det saaledes, at vi have i Grunden ingen Fordel af, at de komme til Magten i Stedet for dem, der ere der i Forveien, fordi de have, forinden de kom til Magten, paa dette Omraade tilstrækkelig viist, at de ere et Klasseparti og ville have Klasselove, saa godt som noget andet politisk Parti. Den Opfattelse ønsker jeg ikke, den danske Befolkning skulde faae af det danske Demokrati, og derfor beslæger jeg, at de Herrer have stillet sig paa dette Standpunkt. Thi det er min Overbevisning, at den Opfattelse vil Menigmand, som jeg særdes imellem, faae af det, og jeg vil nu derfor henstille følgende til de Herrer. Jeg vil bede de Herrer tænke dem, hvorledes det vil stille sig den 1ste April — længere skulle vi vel ikke være her; det faae vi vel ikke Lov til, det beror jo nemlig ikke paa os. — Tro de Herrer da ikke som jeg, at vi ikke faae ret mange Love gennemførte i denne Samling, og synes de Herrer nu ikke, at det vil se morsomt ud eller rettere sagt alt Andet end morsomt, men at det vil se aparte ud, at de komme hjem til deres Vælgere efter al denne altsidige og dybsindige Forhandling, denne Billie til at forhandle, hvoraf Befolkningen havde ventet sig Noget, at de saa komme hjem med en Smørelov, en Smørlov, muligvis en Landbohøjskolelov og en Geværlov (En Stemme: En Finantslov). Ja, den faae de dog vist ikke? Synes de Herrer ikke, at det vil se ret artig ud, synes De, det vil tage sig ud for et Parti,

der i den nærmeste Fremtid burde være det, der skulle varetage alle Samfundsklassers Interesse. Vilde det ikke tværtimod snarere være et Exempel paa, at de, naar de kom til Magten, ville tjene Klasseinteressen, ville vedtage Love til Beskyttelse af en bestemt Samfundsklasse? Men det Præg ønsker jeg ikke, ærede Medlemmer skulle gaa hjem med, det vil jeg dog sige, fordi jeg ikke tror, at det er i vort Lands Interesse, og derfor mener jeg, ærede Herrer dog skulle overveie det lidt endnu. Jeg vil derfor haabe, at de Herrer, naar denne Lov kommer i Udvalg, endnu en Gang ville tage under alvorlig Overveielse, om de ikke skulde kunne komme til at se paa denne Lov ligesom jeg, og forstaa, at det i høi Grad er en Sag, der mere vedrører den mindre Bemidlede her i Landet, en Sag, der vedrører Konjumenterne af Landmandens Produkter, og at det er deres Pligt som Lovgivere at se paa dette, ligesaa godt som det er deres Pligt at se paa Landmændenes Interesser. Det vil jeg ønske, de Herrer ville overveie, saa at de muligvis kunne komme til et noget andet Resultat med Hensyn til deres endelige Standpunkt til Loven end det, som de hidtil have indtaget her i Salen.

Bjørnbak: Der gives et Væsen her i Landet, der er et meget taalmodigt Væsen. Det er Landbvæsenet! Lige overfor Landbruget her i Landet har man været særdeles heldig stillet i mangfoldige Aar, idet det nemlig har kunnet taale at blive misregjeret i den forfærdeligste Grad, uden at man dog derved har været i Stand til at ødelægge Landbruget. Man er forvænt i den Henseende; det danske Landbrug har kunnet taale overordentlig meget, det har taalt mange svære Tørn, men det har dog endnu kunnet holde nogenlunde sammen. Man skal dog ikke være saa aldeles sikker paa, at man kan byde det danske Landbrug Alt, at det kan taale Alt. Jeg føler mig overbevist om, at man meget nemt kan komme til Grændsen af, hvad det danske Landbrug kan taale. Det er den almindelige Sætning, der høres nuomstunder, hvor somhelt man kommer, at det danske Landbrug sygner, at det danske Landbrug er i en uhyre vanstelig Krise, at det danske Landbrug lider. Det siges atter og atter, og det modsiges kun af dem, der ikke se, hvad der gaar for sig i vort Land. Det kan ikke modsiges, det er aldeles klart og tydeligt, at det danske Landbrug er i en overordentlig vanstelig Krise. Men der hører ikke saa ganske Lidt til, for at komme til at se, hvad man skylder det danske Landbrug, og jeg tror, det kommer deraf, at man